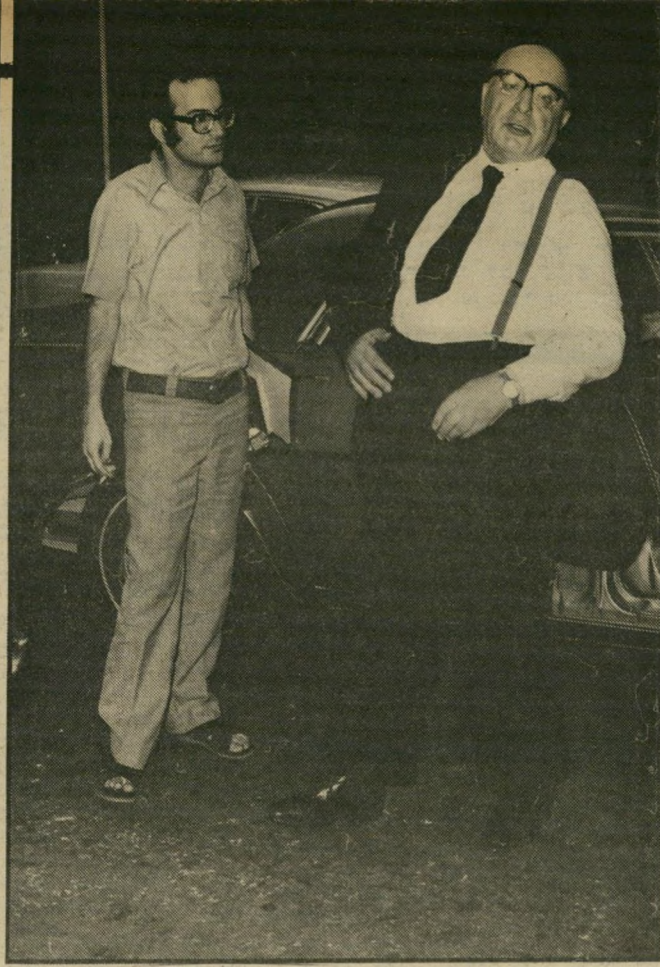

שריד בכיתה

שריד עם פינחס ספיר

„אני מזדנב. כבר הרבה זמן לא דיכא אותי דבר כמעט מה שקורה בזמן האחרון...“

ועדת החוק והביטחון הוא דיבר באופן מאד מאופק. אמר מה שאמר, לא נקב בשמות, וכעצה כללית יעץ שלא נאמר שום דבר שממנו ניתן ללמוד כאילו אנו מטילים דופי בטוהר הנשק של צה"ל. ואז קם חיים בר-לב, וסייע לו יצחק רבין ואמר לו: אימרי, אל תגיד דבר כזה, כי איש, כולל מי שהתנגד למיבצע, לא הטיל דופי בצה"ל. ואז הוא רץ לעיתונאים ואמר בדיק את ההיסך.

מדוע לא הטיל איש דופי בטוהר הנשק של צה"ל, גם מי שחשב שנעשים דברים חמורים? האם משום שאין זה פופולרי?

מאותו רגע שבו חייל מקבל הוראה ל- היכנס לעיר צפופת-אוכלוסין, התוצאה היא בלתי-ינמנעת. חייל נכנס לעיר, יורים עליו מכל עבר, החובתו להגן על עצמו. מדוע שאגנה חייל שלא רוצה למות, וברגע ש- יורים עליו הולך לקשר ואומר: תנו לי אוויר? ואחר-כך הולך לקשר ואומר אוויר לא מספיק, תנו לי ארטילריה, ואז העיר נהרסת. חובתו של החייל היא קודם-כל להגן על עצמו. מה הוא צריך, למות? לכן האחריות אינה רובצת על החייל, אלא על מי שהחליט לנהל את המלחמה בריכוזי אוכלוסיה, על גבם של אזרחים חפים מפשע. מיבצע ליטאני, שהיה מיבצע מפקפק ואני הייתי היחידי בוועדת-החוק והביטחון שהסתייג ממנו, היו לו בהשוואה למיבצע הזה יתרונות. והיתרון העיקרי הוא שגם וייצמן, שהיה שר-הביטחון, וגם מוטה גור, שהיה רמטכ"ל, ידעו שצה"ל מסוגל לכבוש את המיבצר העצום של צור. למה אם כך מנעו מצה"ל לכבוש את ה- עיר? רק מסיבה אחת — הם ידעו ש- ברגע שצה"ל יכנס לצור התוצאות הן בלתי-ינמנעות. לכן הנסיון להציג אותנו כאילו יש לנו מילחמה בצה"ל, הוא נסיון מכווער, שנעשה במוזר מצידו של אימרי רון.

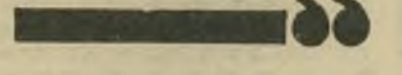
כדומר אימרי רון אמר דבר אחר לוועדת-החוק והביטחון ודבר אחר לעיתונאים?

מה זה שונים! מה שאמרי רון עשה זה מעשה פחדני. יכול להיות שהוא חייל אמיץ, אך כפולתי טיקאי הוא אחד השפנים המשופנים ש- הכרתי.

אימרי רון גם כן לא משתגע אחריו. הוא כינה אותך בשם „נפולט של ש"לי“...

מילא זה. הוא גם אמר שאני עווב את המפלגה כי אני מריח ריח שילטון. אפשר להריח היום כל מיני ריחות במיפלגת העבודה, אבל מי שמריח שם היום ריח של שילטון צריך להיות בעל חוש ריח מיוחד במינו. צריך להיות כלב בולדוג. האם היה לכם עימות אישי? הוא אף פעם לא נכנס לעימות אישי איתי, כי מאותו רגע שיכנס איתי לעימות אישי, אני אעשה ממנו גל של עצמות. אבל כל פעם אני מקבל ממנו חץ בנב. בכלל, מעט מאוד אנשים מתאווים ל- היכנס איתי לעימות אישי.

בוא נחזור לסיוור שערבך עם

אם אמרי רון "כנס איח" לעימות אישי, אעשה ממנו גל של עצמות. מעט מאוד אנשים מתאווים להיכנס איח" לעימות אישי

ועדת-החוק והביטחון בדבנון. איך היתה פגישתך עם החיילים? נסי לחאר לעצמך. בסיוורם האלה מש- תתפיים לפחות עשרה מחברי הליכוד, שהם בהחלט לא חברי, הם, כך תיארתי לעצמי, ישמחו לספר לעיתונאים אם במיקרה יהיה עימות ביני וביני החיילים. ובכן, בסיוור אחד היינו מלווים בטלוויזיה. באתו סיוור לא היה גילוי קל שבקלויים של עונות אילו היה, הוא לא היה נשמר בסוד. תסמכי שיש מספיק גורמים שהיו שמחים לפרסם דבר כזה. אבל שום דבר לא קרה. ראינו

לשונם, כולל כל הקללות שהם מכירים ואמרתי להם שהם יכולים לשלח את ה- קללות במאיים בלי כל ריסון. את דורית, כיצד היא מקבצת את הדברים?

היא גורא בסדר. אני לא יכול להעריך את מידת הלחץ שהיא נמצאת בה. לפעמים אני חושב — לעזאזל, מה הם אשמים?

אני מניח שאותם חיילים שאמרו לאובלי אלמוז'ינו כמה הם שונאים אותי רצו להנעים את זמנה כשביקרה בבופור

ידעתי מה אני עושה, עשיתי נכון. התגור בכות צפויות. אני במצב קשה, אבל אני לא יכול לבוא בטענה למישהו. אבל כשכל העניין מערב את המישהו שלך, או יש בזה משהו לא הוגן.

למיטחמה הזאת התנגדו אני שים נוספים. מדוע הפכת אתה, יוסי שריר, למוקד השינאה?

יש כל מיני סיבות. בין השאר העובדה, שהגופים האחרים שהיו שותפים לעמדותי, הם יותר מופשטים. אייפשו לשנוא את מפ"ם, אייפשו לדבר איתה בטלפון. מפ"ם לא מדברת איתך. אייפשו לקלל אותה. לי יש שם ושם מישפחה, אני אומר דברים בקול ששומעים אותה, לכן אפשר להזרים אלי את השינאה באפיק ישיר.

התופעה שדיברת עליה קר רם, התופעה טוביה פער, האם אין היא פומפמטום ליחסים השורר רים היום בין אנשים שפעם התעקו מעז לפוליטיקה? הרבה מאד אנשים בשמאל היו פעם חברים קרובים של אריק שרון...

אני הייתי חבר הכי טוב שלו. הוא רצה שארוך יותר במקום השני בשנת 1977 בשלדומציון. הייתי מבקש אותו במסיבות. בישיבה האחרונה של ועדת-החוק והביטחון הוא אמר: אני רוצה לענות לשאלו- תי של חברי-הכנסת יוסף שריר — אמר

תי לו: אתה יכול לקרוא לי יוסי, תרגיש חופשי.

כשאתם נפגשים במיסדרונות הכנסת, אתם מדברים?

אף לא מילה. התעלמות מוחלטת. אנחנו לא חברים יותר. איך אני יכול להיות חבר שלו היום? דורית אומרת שעכשיו היא רוצה להיות מוקפת רק באנשים ש- חושבים כמוה. אין לה סבלנות להתווכח. אין לה כוח לשכנע, והיא צודקת. גם אני מרגיש שאני זקוק לחברים שלי, ואני חר ש- שב אנשים מבינים שהם צריכים להיות איתי כעת. דן שילון היה מצלצל פעם ב- שבוע, כעת הוא מצלצל כל יום. דני רובינשטיין מדבר, ויהודה ליטאני מהארץ גם. אנחנו ביחד עכשיו, ויגאל תומרקין בא הנה לראות אותי כדורגל. אנשים רור צים להיות ביחד. לא רוצים להרגיש לגמרי לבד.

אומרים עליך שאתה תמיד נמצא במקום הנכון בזמן שנמצא בו העיתונאי הנכון, שאיך עושה אף פעם אחר מכלי שהעיתונות תדע על כך.

אני תמיד גורא מתפלא כשאני שומע שאומרים את זה עלי. מי כמוך יודע שמי שרודף אחרי העיתונות, העיתונות בורחת ממנו. יש לך נסיון בעיתונות אולי יותר מאשר לי — מתי שמעת אייפעם שטילפנתי למישהו? כשאני רואה את שמי בטורי ה- רכילות, זה גורם לי לגועל. אין עיתונאי אחד בארץ שיכול לאמר שיוסי שריר פנה אליו אייפעם ביוזמתו. אין דבר כזה! דן שילון היה מנהל מחלקת-החדשות ב- טלוויזיה, החבר הקרוב ביותר שלי. מעור לם לא טילפנתי אליו בעניין שקשור ב- הופעה בטלוויזיה.

יש לי המון חברים עיתונאים, והם ב- דרר-כלל לא כותבים עלי ואני שמח. גם את העיתונאים אייפשו לרמות כל הזמן. ראינו חברי-הכנסת שעלו כמטיאורים ושקעו במצלולות. אני תשע שנים חברי-הכנסת, בלי תואר ובלי דר, בלי תפקיד במיפלגה ולא יושבראש סיעה ולא יושבראש ועדה ואפילו לא סגני-יושבראש הכנסת ולא כלום. אני החיכ היחידי במיפלגת העבר דה, שאין לו שולחן וכיסא בשום מקום. אייפשו לרמות כל הזמן. אני רואה את חברי-הכנסת שרודפים אחרי עיתונאים. אני רואה אותם בקלוגם הנורא. איך העי- תונאי בורח מהם. ואתו איישי-צבור מעוות ממאמץ ועל פניו אגלי זיעה. זה נורא ואיש כזה נכשל.

יש אנשים מסוימים שהמדיה אהבים אותם. המדיה יכולים לשנוא אותם. אבל הם אהבים להתיחס אליהם. להתווכח עליהם, לעסוק בהם. זה בוודאי לא מבוסס על רדיפת פירסום. מה, אם כך, הופך אותך ל- גיבור של המדיה?